

ת"פ 58600/06/17 - מדינת ישראל נגד חנה בת יהודה אמג'ר

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו
ת"פ 17-06-58600 מדינת ישראל נ' חדד(עוצר
בפיקוח) ואח'
לפני כבוד השופט ירון לוי
מדינת ישראל
הנאשמה:

נגד
הנאשמה:
4. חנה בת יהודה אמג'ר

זכור דין

פתח דבר

1. הנאשמה הורשעה, על יסוד הودאתה, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של סרסרות למעשה זנות, עבירה לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (שתי עבירות) ובעבירה של החזקת מקום לשם זנות, עבירה לפי סעיף 204 לחוק (שתי עבירות).

העובדות

2. ואלה העובדות שעלו-יסודן הורשעה הנאשמה:

אישום ראשון

א. החל מאוקטובר 2013 ועד ספטמבר 2016 (להלן: "**תקופת האישום הראשון**") שימשה הנאשמת מנהלת ואחריות מטעם הנאשمة 1 (להלן: "**חדד**") והנאשמת 2 (להלן: "**ארגוןובה**"), בבית הבושת שבניהולו, שברה' יצחק שדה 36 בתל אביב (להלן: "**בית הבושת יצחק שדה**"), בו סופקו שירותי מין בתשלום.

ב. הנאשמת ניהלה, בצוותא עם חדד וארגוןובה, את בית הבושת יצחק שדה והפעילה אותו על ידי כר שנכחה בבית הבושת יצחק שדה ימים רבים, ענתה טלפונים, הייתה בקשר עם מחלקי כרטיסי ביקור, עם שירותי המכבסה ועם מאבטחי בית הבושת, שולמה להם ודאגה לניהול השוטף של בית הבושת.

ג. הנאשמת שימשה את הקשר של חדד וארגוןובה לנשים שסיפקו שירותי מין בתשלום בבית הבושת יצחק שדה.

ד. במסגרת ניהול בית הבושת יצחק שדה, הנאשמת דיווחה לחדר ולארגוןובה על כמות הליקות

במשמרות בהן נמצאה וכן על סך הכנסות מול סך ההוצאות, עברו כל יום שבו היה בית הבושת פתוח. בסיום המשמרות אספה הנאשמת את הכספי במעטפה והעבירה אותו לחදד או לארגנובה.

ה. עברו ניהול בית הבושת שילמו חדד וארגנובה לנאשمت סך של כמה מאות שקלים לכל משמרת בה שהתחנה בבית הבושת, מתוך האتنן שנאסף באותו היום ובהתאם למספר הלקוחות שהיו במשמרת.

ו. במטרה לסייע לחදד ולארגנובה בניהול המקום, העסיקו בבית הבושת ביצחק שדה פקידות אשר עמו לטלפונים ונתנו הסברים ללקוחות, שכלו תיאור המקום, תיאור הנשים ותשלום האتنן הנדרש; פתחו את דלת הכניסה ללקוחות; ניהלו רישומים של הלקוחות; צלצלו בפעמון שהותקן בחדרים ששחלפו 20 דקות ובסיום, אספו את האتنן מהנשים והעבירו לידי הנאשמת או לחදד ולארגנובה ישירות.

ז. בית הבושת ביצחק שדה פעיל עד ליום 15.9.16, עת יצא צו סגירה שיפוטי על ידי בית משפט השלום בתל אביב-יפו.

אישום שני

ח. החל מספטמבר 2016 או סמוך לכך ועד ליום 12.6.17 (להלן: "**תקופת האישום השני**") הפעילו חדד וארגנובה וניהלו, בנכס שברח' טברסקי 4 בתל אביב, בית בושת, בו סופקו שירותים בתשלום (להלן: "**בית הבושת בטברסקי**"), בסיוועו של הנאשם 3.

ט. במהלך תקופת האישום השני, ניהלה והפעילה הנאשمت, בצוותה עם חדד וארגנובה את בית הבושת בטברסקי ושימשה כאחריות מטעמן לניהול השוטף של בית הבושת, בין היתר בnochחותה בבית הבושת ימים רבים, בمعנה לטלפונים, בקיום קשר עם מחלקי כרטיסי הביקור, עם שירותים המככשתם ועם מאבטחי בית הבושת ומתן תשומות להם.

ו. הנאשمت שימשה את הקשר של חדד וארגנובה לנשים שסיפקו שירותים מין בתשלום בבית הבושת.

יא. במסגרת ניהול בית הבושת, הנאשמת דיווחה לחදד ולארגנובה על כמות הלקוחות במשמרות בהן נמצאה וכן על סך הכנסות מול סך ההוצאות, עברו כל יום שבו היה בית הבושת פתוח. בסיום המשמרות אספה הנאשמת את הכספי במעטפה והעבירה אותו לחදד ולארגנובה.

יב. עברו ניהול בית הבושת שילמו חדד וארגנובה, לנאשמת סך של כמה מאות שקלים לכל משמרת בה שהתחנה בבית הבושת, מתוך האتنן שנאסף באותו היום ובהתאם למספר הלקוחות שהיו במשמרת.

יג. בנוסף לנאשמת העסיקו בבית הבושת פקידות שענו לטלפונים ונתנו הסברים ללקוחות, שכלו תיאור המקום, תיאור הנשים ותשלום הנדרש; פתחו את דלת הכניסה ללקוחות; ניהלו רישומים של הלקוחות; צלצלו בפעמון שהותקן בחדרים ששחלפו 20 דקות, ובסיום אספו את האتنן מהנשים. את האتنן העבירו הפקידות לידי הנאשמת שמסרה אותו לרוב לנאים 3 או לחදד וארגנובה. הפקידות אף הדריכו והנחו נשים שהגיעו לספק שירותים מין בבית הבושת, כיצד פועל בית הבושת.

ההלים

3. כתוב האישום הוגש נגד הנואשת, יחד עם מנהלות בתי הבושת, חדד וארגנובה (נאשומות 1 ו-2), הבעלים של בית הבושת בטברסקי (הנאשם 3), מי ששימש כಚור הפיקטיבי תמורה שכר לשני בתי הבושת (הנאשם 5) והפקידות (נאשומות 6 עד 9).

ההילכים בעניינו של הנאשם 5 הופסקו בהתאם לסעיף 19(ב)(1) לחוק הסעד (טיפול באנשים עם מוגבלות שכלית-התפתחותית), התשכ"ט-1969.

נאשומות 6 עד 9 הודיעו, בעקבות הлик גישור בפניו כב' השופט ב. שגיא, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, ודין נגמר.

נאשומת 1 הודתה, בעקבות הлик גישור בפניו כב' השופט ב. שגיא, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, וגזר דין עתיד להינתן ביום 18.9.12.

ענינה של הנואשת הופרד מעניינים של הנאשמים 2 ו-3, הממשיך לה坦נהל.

גזר דין זה מתייחס לנואשת בלבד.

הסדר-הטייעון

4. במסגרת ההסדר תוקן כתב האישום, והוא סכם שב"כ הצדדים יעדרו במשותף להטלת קנס בסך 3,500 ₪ על הנאשם, לצד חילוט מוסכם בסך 40,000 ₪.

אשר ליתר רכיבי הענישה, הסכימו הצדדים שהנאשומה תגביל עתירתה העונשית ל-6 חודשים מאסר בפועל, שיכול וירצו בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה, וכי ההגנה חופשית בטיעוניה.

טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש של 6 חודשים מאסר בפועל, שיכול וירצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וכן חילוט, כפי שסוכם במסגרת הסדר הטיעון.

לטענת ב"כ המאשימה, הנואשת נטלה חלק מרכזי בניהול בתי הבושת. היא קיבלה את לקוחות הזנות, הייתה בקשר עם הנשים ודיווחה על המתרחש בבתי הבושת לחදד ולארגנובה. הנואשת התפרנסה מכיספי האתן, נכהה בבתי הבושת באופן يومומי, משך תקופה ארוכה. לטענת ב"כ המאשימה, הנואשת הייתה היחידה ששימשה בתפקיד המתואר בבתי הבושת, ודיווחה שירות למנהלויות בתי הבושת, חדד וארגנובה.

לאור נסיבותיה האישיות, טענה ב"כ המאשימה כי יש מקום את עונשה של הנאשם במחצית מתחם הענישה

הנהוג במקרים דומים. זאת, בשים לב למצבה הרפואי, ולנסיבות חייה הקשות.

6. הסניגורית תיארה בארכות את נסיבות חייה הקשות של הנואשת.

לדברי הסניגורית, הנואשת, כבת 64 שנים, גידלה לבדה את ארבעת ילדיה הבוגרים, סבלה מבעלה הנركומן, מאלימות קשה שהותירה צלקות בגופה ובנפשה. הסניגורית הדגישה שהנאשת נטולת עבר פלילי.

על פי הטענה, הנואשת חלה לעבוד בבית הבושת ביצחק שדה כמנקה, ובמהלך השנים קשרה קשרי ידידות עם הנשים במקום, ונטלה לידיה תפקידים נוספים בבית הבושת.

הנאשת שימשה דמות אם לנשים בבית הבושת והן נהגו לשוחח ולהתיעץ עימה. לטענת הסניגורית, הנואשת לא ביצעה תפקידים "חוויים", שלא בוצעו על ידי יתר הפקידות בבית הבושת.

לאור האמור, עתירה הסניגורית להשיט על הנואשת מסר על תנאי.

7. בדברה האחרון, תיארה הנואשת את נסיבות חייה המורכבות. לדבריה, החלה לעבוד כמנקה בבית הבושת, בתקופת שפל בחיה. לדבריה, השהות בבית הבושת סייעה לה להתגבר על בדידותה. היא נהגה לסייע לנשים במקום, ונטלה על עצמה תפקידים נוספים כדי שלא לשב את מקום העבודה. הנואשת הביעה חריטה על שנגרהה לביצוע העבריות.

מתחם העונש ההולם

8. אין חולק כי מדובר ב"איורע אחד", בהתאם לסעיף 40ג לחוק (ראו: ע"פ 13/4910 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)).

9. הערכים המוגנים על ידי העבריות שבhan הودתה והורשעה הנואשת, הם כבוד האדם והאוטונומיה של הנשים בזנות, שלמות נפשן וגופן.

מידת פגעת הנואשת בערכים אלה ממשית. במעשה, סייעה הנואשת לניהולו היומיומי של בית הבושת, באופן שאפשר את ניצול הנשים במקום בתמורה לבצע כסף.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהליך היחסי של הנואשת במעשים אינו גבוה, ועל פי עובדות כתוב האישום המתווך שבhan הודתה, אף לא נמנתה על המיגל הראשון של הננים כלכלית מעשים אלה.

10. בחינת מדיניות הענישה הנוגגת, לרבות פסיקה שהגשו ב"כ הצדדים, מלמדת כי בתי המשפט נוהגים לגוזר בעברות דומות, עונשים לתקופות משתנות, והכל בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של העבירה ושל הנואשם. ראו, למשל: ע"פ 5446/15 חnimov נ' מדינת ישראל (3.3.16); עפ"ג 16-02-18070-18070-18070 נ' בנימינו נ'

מדינת ישראל (9.3.16) 15/1976 יעקב לויקי נ' מדינת ישראל (24.03.2015); ת"פ (ת"א) 11-23123 מדינת ישראל נ' אלפנדרי (6.7.15), עפ"ג (מחוזי ת"א) 15-55244-08-15 אלפנדרי נ' מדינת ישראל (2.12.15).

11. בנסיבות המתוירות, סבורני שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר מוותנה לבין מספר חדש של מאסר בפועל.

12. בתוך מתחם העונש יש ליתן משקל לколо נסיבותה האישיות של הנאשמה, ובמיוחד לעברתה הנקיה; להודאתה, שהובילה לחיסכון בזמן טיפולו יקר; ולנסיבות חייה הקשות, בפרט להיותה אישה קשחת יום, שבסלה בעברה מלאימות בתחום המשפחה.

13. מלצת העונשה אינה מدع מדויק. נסיבות ביצוע העבירה והנסיבות האישיות אין יכולות להיות זהות לחלוטין. בଘירת העונש יש ליתן משקל לכל אחדות העונשה, הקבוע כי נאים שביצעו מעשים דומים ידנו לעונשים דומים. בכך שיש במעשה הנאשמה מאפייני חומרה מוגברים מעט מלה של הפקידות (נאשומות עד 6 עד 9), המתבטאים באיסוף כספי האתן והעברתם למנהלויות בית הבושת; בקשר עם מחלקי כרטיסי ביקור, עם שירותי המכבסה ועם מאבטחי בית הבושת; בהיותה אשת הקשר של הנשים בבית הבושת עם מנהלות בית הבושת; ובנכחותה היומיומית במקומם.

14. לאור האמור, יש הצדקה ליתן ביטוי לחלקה המוגבר של הנאשמה במעשים, באמצעות עונשה מחמירה יותר לנאשמת, בהשוואה ליתר הפקידות (נאשומות 6-9).

עם זאת, בחינת מהות החומרה העודפת מלבדה שמדובר במקרה קטגוריה של מעשים, ולא ברף חומרה גבוהה ממשמעותית. הנאשמת לא יזמה את אופיו פעילות בית הבושת ולא הרחיבה את היקף המעשים או את מגל הלקוחות. כמו כן, יש ליתן משקל לנסיבותה האישיות הלא קלות של הנאשמת. לכן, בשיקול מכלול הנסיבות, נראה שבענייןיה של הנאשמת ניתן להסתפק במאסר מוותנה, חמור מזה שהושת על נאשומות 6-9, לצד חילוט שמעוותי בסך 40,000 ₪, רכיב שלא נכלל בעונש של נאשומות 6 עד 9.

סוף דבר

15. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 12 חודשים מאסר מוותנים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא

שהנאשמת לא תעבור אייזו מהעבירות בהן הורשעה, לרבות נסיע או סיוע לעبور אייזו מעבירות אלה.

ב. קנס בסך 3,500 ₪, או 35 ימי מאסר תמורה.

הकנס יוכה מהכספים שנתפסו ברשות הנאשמת.

לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד הקנס, או יתרתו, לפירעון מלא לאльтר.

ג. אני מורה על חילוט סך 40,000 ₪, מהכספיים שנתפסו ברשות הנאשמת, לטובת קרכן החילוט.
לאחר ניכוי סכומי החילוט והקנס, תושב היתרתו לנאשمت.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' תשרי תשע"ט, 12 ספטמבר 2018, בנסיבות הצדדים.

ירון לוי, שופט